

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 325/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B3-25Cb/92/2021 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B3-25Cb/92/2021 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava III **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. B3-25Cb/92/2021 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **500 eur**, ktoré mu **j e** Mestský súd Bratislava III **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Mestský súd Bratislava III **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **949,17 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 325/2025-18 z 23. júna 2025 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom mestského súdu v konaní označenom v záhlaví. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 7 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobou z 25. marca 2021 (pôvodne doručenou Okresnému súdu Bratislava III) sa sťažovateľ proti žalovanej (Automobilové opravovne Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a. s.) domáha zaplata sumy 6 804 eur s príslušenstvom z titulu nezaplata sťažovateľom vykonaných opravných prác na základe zmluvy o dielo pre žalovanú.

3. Vo veci sťažovateľa bolo na pojednávaní konanom 7. júna 2023 rozhodnuté rozsudkom pre zmeškanie žalovanej, ktorý bol v dôsledku podania odvolania žalovanou uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Cob/96/2023-240 z 24. novembra 2023 zrušený. Na vydanie rozsudku pre zmeškanie neboli splnené materiálne podmienky a postupom súdu prvej inštancie bolo žalovanej odňaté právo na riadne prejednanie veci a uskutočňovanie jej patriacich úkonov.

4. Výkon súdnictva vo veci sťažovateľa v dôsledku tzv. súdnej mapy prešiel 1. júna 2023 z Okresného súdu Bratislava III na mestský súd, kde je vec naďalej vedená pod sp. zn. B3-25Cb/92/2021.

5. V napadnutom konaní nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v tvrdenom porušení označených práv sťažovateľa zbytočnými prietahmi mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v napadnutom konaní. Sťažovateľ poukazuje na celkovú dĺžku napadnutého konania, ktoré ku dňu podania ústavnej sťažnosti trvá viac ako 4 roky.

7. Podľa sťažovateľa vydaním nezákonného rozsudku pre zmeškanie žalovanej došlo zo strany súdu prvej inštancie k pochybeniu (keďže bol odvolacím súdom zrušený), ale aj k vzniku ďalších prietahov, keďže počas rozhodovania o podanom odvolaní zo strany sťažovateľa nebolo objektívne možné rozhodovať o merite veci, resp. vykonávať dokazovanie vo veci samej. Sťažovateľ poukazuje aj na viaceré úseky napadnutého konania, ktoré sú poznačené zbytočnými prietahmi vzniknutými buď nečinnosťou, alebo neefektívnym postupom konajúceho súdu.

8. Predmet napadnutého konania podľa sťažovateľa predstavuje bežnú obchodnoprávnu agendu všeobecných súdov a konanie nie je právne ani fakticky zložité. Sťažovateľ je presvedčený, že svojou procesnou aktivitou nespôsobil zbytočné prietahy v konaní a využívanie procesných nástrojov (návrhy na vykonanie dokazovania) nemožno pričítať na jeho zodpovednosť. Predmetný spor má pre neho značný ekonomický význam, zasahuje do jeho majetkovej sféry (nezaplatenie zo strany žalovanej mu ako živnostníkovi znižuje životnú úroveň). Zdlhavosť, neefektívnosť a nesústredenosť napadnutého konania má na sťažovateľa nepriaznivý dopad a jeho viera v súdny systém a spravodlivosť sa ešte viac negatívne prehlbuje.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľa

Vyjadrenie mestského súdu:

9. Predsedníčka mestského súdu v podaní z 10. júla 2025 chronologicky zhrnula doterajší priebeh napadnutého konania. Poukazujúc na priebežné vykonávanie procesných úkonov, uviedla, že v napadnutom konaní nedochádza k zbytočným prietahom. Podľa jej názoru nenastala situácia, keď by nebol zo strany konajúceho súdu vykonaný žiaden úkon po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov. Samotná dĺžka konania je determinovaná vykonávaním rozsiahleho dokazovania (najmä časovo a organizačne náročnými výsluchmi mnohých svedkov), pričom je nesporné, že zákonný sudca nariaďuje pojednávania v pomerne krátkych po sebe nasledujúcich termínoch a vedie konanie tak, aby smerovalo k čo najrýchlejšiemu rozhodnutiu vo veci samej. Už uvedené skutočnosti vylučujú dôvodnosť podanej ústavnej sťažnosti.

10. Navyše v kontexte judikatúry ústavného súdu je pri posudzovaní, či v konaní došlo k zbytočným prietahom, nevyhnutné prihliadať aj na správanie sporových strán. Dĺžka napadnutého konania je v značnej miere ovplyvnená aj správaním sťažovateľa ako sporovej strany. Základnou podmienkou na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného je návrh žalobcu (sťažovateľa), a teda konajúci súd nemohol vydať rozsudok pre zmeškanie bez aktívneho procesného správania samotného sťažovateľa, pričom následne jeho argumentácia, že predmetný rozsudok nemal byť vydaný, vyznieva absurdne. Zároveň je nutné konštatovať, že predlžovanie konania (nariadovanie ďalších pojednávanií) je spôsobované opätovnými návrhmi sťažovateľa na vykonávanie ďalšieho dokazovania (najmä výsluchmi svedkov), čo si vyžaduje určitý časový priestor. Zákonný sudca však vo veci koná plynulo, aktuálne je nariadené ďalšie pojednávanie (5. novembra 2025), pred ktorým má sudca zvážiť potrebu a rozsah ďalšieho dokazovania. Vec smeruje k meritórnemu rozhodnutiu v dohľadnej dobe. Navrhnuté finančné zadosťučinenie považuje za extenzívne, a to aj v porovnaní s predmetom konania, keďže navrhnuté finančné zadosťučinenie presahuje hodnotu žalovanej istiny.

Replika sťažovateľa:

11. Vzhľadom na obsah vyjadrenia mestského súdu nepovažoval ústavný súd za potrebné vyzývať sťažovateľa na zaujatie stanoviska k danému vyjadreniu a pristúpil k meritórnemu posúdeniu dôvodnosti ústavnej sťažnosti.

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

13. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

14. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

16. Pokiaľ ide o prvé kritérium, po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov. Z obsahu ústavnej sťažnosti, predloženého súdneho spisu ani vyjadrenia predsedníčky mestského súdu nevyplýva žiadna osobitná okolnosť, na základe ktorej by napadnuté konanie bolo možné považovať za osobitne skutkovo zložitú.

17. Pri hodnotení správania sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že svojím správaním, resp. procesnou aktivitou prispel k celkovej dĺžke napadnutého konania. Súd prvej inštancie sa musel vysporiadať s formálnymi nedostatkami žaloby, na ktorých odstránenie musel sťažovateľa vyzývať, a rovnako sa musel vysporiadať s jeho početnými procesnými úkonmi (návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov, sťažnosti proti procesným rozhodnutiam súdu, obsiahle návrhy

na uskutočnenie dokazovania), čo malo nepochybne vplyv na dĺžku konania. V súlade s judikatúrou ESLP sťažovateľovi síce nemôže byť vyčítané uplatnenie procesných prostriedkov, ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok, avšak na druhej strane nemožno pričítať štátu zodpovednosť za prieťahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s takýmito návrhmi (rozsudok ESLP č. 52859/99 z 25. 5. 2004 vo veci Dostál proti Českej republike, § 220).

18. Pri posudzovaní postupu mestského súdu ústavný súd už na úvod konštatuje, že aktuálna celková dĺžka napadnutého konania 4 roky a 4 mesiace od podania žaloby už presiahla dĺžku súladnú s obsahom práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vychádzajúc z predloženého súdneho spisu, ústavný súd konštatuje, že postup konajúceho súdu bol poznačený nečinnosťou aj jeho nesústredenou činnosťou, ktorá mala vplyv na vznik zbytočných prieťahov.

19. V úvodnej fáze napadnutého konania bol postup vtedy konajúceho súdu pomerne plynulý. Okresný súd sa musel vysporiadať s formálnymi nedostatkami žaloby, na ktorých odstránenie sťažovateľa vyzýval. O návrhu na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, ktorému čiastočne vyhovel, rozhodol po piatich mesiacoch od jeho podania. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 27. februára 2023 a bolo odročené na 7. jún 2023. Na druhom pojednávaní na návrh sťažovateľa rozhodol mestský súd rozsudkom pre zmeškanie žalovanej, ktorý však bol následne krajským súdom zrušený, keďže neboli splnené materiálne podmienky na jeho vydanie (poučenie o možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie musí byť súčasťou predvolania na pojednávanie, na ktorom bol rozsudok pre zmeškanie vyneseny). Žalovaná sa zúčastnila na pojednávaní 27. februára 2023, na ktorom vzala na vedomie termín ďalšieho pojednávania 7. júna 2023, avšak bez vykonania náležitého zákonného poučenia zo strany konajúceho súdu. V dôsledku podaného odvolania bol spis 12. októbra 2023 predložený odvolaciemu súdu. Po vrátení veci mestskému súdu 21. decembra 2023 určil mestský súd 26. februára 2024 ďalší termín pojednávania až na 16. september 2024 (o takmer sedem mesiacov). V nasledujúcom období už bol postup mestského súdu plynulý, uskutočnili sa tri pojednávania (25. novembra 2024, 10. marca 2025 a 9. júna 2025) a ďalšie pojednávanie je naplánované na 5. november 2025.

20. V dôsledku kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu sa napadnuté konanie predĺžilo o pol roka (od vydania rozsudku pre zmeškanie do vrátenia veci odvolacím súdom). Z judikatúry ESLP (rozsudok ESLP z 18. 4. 2006 vo veci Patta proti Českej republike, sťažnosť č. 12605/02, § 69) vyplýva, že aj nesprávny úradný postup na strane orgánu verejnej moci môže byť zohľadnený ako dôvod predĺženia dĺžky konania. Aj v dôsledku nesprávneho, resp. nesústredného postupu vo veci konajúceho mestského súdu nie je vec sťažovateľa ani po štyroch rokoch od podania žaloby právoplatne rozhodnutá. V okolnostiach danej veci musí ústavný súd zdôrazniť, že čas konania na inštančne nadriadenom súde v prípade zrušenia rozhodnutia z procesných dôvodov ide aj na „vrub“ súdu, ktorému sa rozhodnutie zrušilo. V súvislosti s vyjadrením mestského súdu je potrebné podotknúť, že je povinnosťou súdu skúmať a zvážiť splnenie všetkých podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie a aktivita žalobcu na jeho vydanie je len jednou z podmienok.

21. S poukazom na celkovú dĺžku napadnutého konania poznamenanú nečinnosťou, resp. nesústredenou činnosťou ústavný súd dospel k záveru, že mestský súd (pôvodne konajúci okresný

súd) v napadnutom konaní nepostupoval v intenciách čo najrýchlejšieho a efektívneho prerokovania a ukončenia sporu. Postupom vo veci konajúceho súdu v napadnutom konaní tak bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

22. Podľa čl. 51 ods. 1 charty sú jej ustanovenia určené pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. Vymedzenie rozsahu pôsobnosti charty pre členské štáty konkretizujú Vysvetlivky k Charte základných práv Európskej únie [Ú. v. EÚ C 303, 14. 12. 2007, s. 17 – 35 (ďalej len „vysvetlivky“)], ktoré sa majú podľa čl. 6 ods. 1 tretieho pododseku Zmluvy o Európskej únii riadne zohľadniť a na ktoré sa má podľa čl. 52 ods. 7 charty náležite pri jej výklade prihliadať (pozri napr. aj rozsudok DEB, C 279/09, EU:C:2010:811, bod 32). Podľa vysvetliviek k čl. 51 charty, ktoré poukazujú na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), „povinnosť rešpektovať základné práva vymedzené v rámci Únie je pre členské štáty záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie“. Ak vnútroštátna právna úprava patrí do pôsobnosti práva Únie, základné práva zaručené chartou musia byť dodržané a nemôže nastať prípad, ktorý by spadal pod právo Únie a neuplatnili by sa základné práva zaručené chartou (pozri rozsudok *Åklagaren proti Hans Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 21). Z uplatniteľnosti práva Únie vyplýva uplatniteľnosť základných práv zaručených chartou.

23. Judikatúra Súdneho dvora, na ktorú odkazujú aj vysvetlivky k čl. 51 charty, spresňuje situácie, keď konanie členských štátov spadá do rámca pôsobnosti práva Európskej únie. Je to tak v troch situáciách, a to ak členské štáty preberajú (implementujú) právo Únie (pozri rozsudok *Hubert Wachauf proti Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft*, 5/88, EU:C:1989:321), ak ich konanie spadá pod výnimku z uplatňovania únijných pravidiel prípustnú samotným právom Únie [pozri rozsudok *Elliniki Radiophonia Tiléorassi AE a Panellinia Omospondia Syllogon Prossopikou proti Dimotiki Etairia Pliroforissis a Sotirios Kouvelas a Nicolaos Avdellas a iní* („ERT“), C-260/89 EU:C:1991:254] a napokon ak vo všeobecnosti ich konanie spadá do rámca práva Únie [pozri rozsudok *Daniele Annibaldi proti Sindaco del Comune di Guidonia a Presidente Regione Lazio* („Annibaldi“), C-309/96, EU:C:1997:631]. O tretiu situáciu ide vtedy, ak sa v konkrétnej a špecifickej situácii v určitej spojitosti uplatní osobitná hmotnoprávna norma práva Európskej únie (pozri rozsudok *Karner*, C 71/02, EU:C:2004:181, body 48 až 53; rozsudok *Åklagaren proti Hans Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105).

24. K aplikovateľnosti charty v prejednávanej veci sa sťažovateľ vyjadruje len vo všeobecnej rovine, a to citáciou judikatúry. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ je občanom Európskej únie, nepostačuje pre záver o aplikovateľnosti základných práv zaručených chartou. Primárnym kritériom aplikovateľnosti charty totiž nie je občianstvo sporovej strany v civilnom súdnom konaní, ale výkon práva Európskej únie v konkrétnom posudzovanom prípade, teda to, či vnútroštátna právna úprava, ktorá má byť v danej kauze uplatnená, spadá do pôsobnosti úniového práva. Z obsahu ústavnej sťažnosti (vrátane jej doplnenia), z príloh k nej priložených ani zo skutkových zistení ústavného súdu nevyplývajú žiadne dôvody na záver, že mestský súd vo veci sťažovateľa aplikoval právo Európskej únie, resp. že by sa predmet posudzovaného konania týkal práva Európskej únie (III. ÚS 141/2011, IV. ÚS 398/2013, IV. ÚS 166/2021). Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel

k záveru, že čl. 47 charty nie je na vec sťažovateľa aplikovateľný *ratione materiae*, preto ústavnej sťažnosti v uvedenej časti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

25. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

26. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na pojednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal mestskému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku nálezu), a tak odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza.

27. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012). Tak to je aj v prípade sťažovateľa, ktorý žiada finančné zadost'učinenie vo výške 7 000 eur.

28. Ústavný súd posudzoval dĺžku napadnutého konania, predmet sporu, správanie sťažovateľa a význam sporu pre sťažovateľa. V rozhodovacej činnosti ústavného súdu prevláda názor, že deklarovanie porušenia základných práv, príkaz konať a náhrada trov konania implicitne zahrňujú aj satisfakčný prvok, a preto vzhľadom na konštatovanú nečinnosť, ako aj nesústredenú činnosť mestského súdu (body 19 a 20 nálezu) doplnil ústavný súd ochranu aj o finančné zadost'učinenie, limitujúc jeho výšku na 500 eur (bod 3 výroku nálezu; návrhu na priznanie vyššej sumy nevyhovel výrokom 5 nálezu).

VI.

Trovy konania

29. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia a ktoré si sťažovateľ uplatnil.

30. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľovi v rozsahu za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2025 predstavuje sumu 371 eur a režijný paušál v roku 2025 sumu 14,84 eur. Ústavný súd

teda sťažovateľovi priznal náhradu za dva úkony právnej služby vrátane dane z pridanej hodnoty celkovo vo výške 949,17 eur (bod 4 výroku nálezu).

31. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

32. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu